

NY MUSIK

i samarbete med
Italienska kulturinstitutet
och Borås konstmuseum

Alter Ego

– altre novissime musiche

Salvatore Sciarrino: *Trio nr. 2* (1987) f. violin, cello, piano

Fausto Romitelli: *Domeniche alla periferia dell'impero* (1995)
f. basflöjt, basklarinett, violin, cello

Aldo Clementi: *Due Canoni* (1994) f. altflöjt, violin, piano

—paus—

Maurizio Pisati: *Ab sofort* (1990) f. flöjt och piano

Emanuele Casale: *Composizione per cinque strumenti* (1998)
f. flöjt, klarinett, violin, cello, piano

Giacinto Scelsi: *KO-LHO* (1966) f. flöjt och klarinett

Alessandro Melchiorre: *Instant Movies* (1999) f. flöjt, klarinett, violin, cello, piano

Manuel Zurria – flöjt, Paolo Ravaglia – klarinett,
Francesco Peverini – violin, Francesco Dillon – cello,
Oscar Pizzo – piano

Torsdag den 6 april 2000 kl. 20.00

Museet, kulturhuset, Borås

Entré 50:- Medl. fri entré

Salvatore Sciarrino: *Trio nr.2* (1987)

”Jag utmanar alltid samma fiende. Ännu efter många år.

Mina vapen är vassare nu. Han har också blivit starkare. För varje steg jag tagit har han följt mig, tyst, outtröttligt. Nu står han här framför mig ännu en gång. Likväl kommer jag att kämpa med andra vapen, mitt angrepp kommer att se annorlunda ut nu, eftersom även horisonten är en annan.

Trio nr.1 skrevs 1975. Dess överflöd kostade mig mycken energi, och som en följd därav var den följande tiden tom. På samma sätt, om än med annat resultat än i den första, angriper denna trio (nr.2) det problem som utgörs av en organiskt omöjlig balans. Detta ämne låg till grund för såväl styckets form som alla andra kompositoriska överväganden. Trio nr.2 komponerades 1987, torr och kaxig. Figureernas förändringar ses som genom skärmen på en spökmaskin. Som något underbart men samtidigt mekaniskt. Denna musik, ännu vidrörd av Proteus, avslöjar sina genetiska mutationer. Det är således inte bruket av dator som gör en komposition *modern*. Sannerligen: datorn utarmar minnet och kan till och med underminera kreativiteten. I själva verket är ansträngningen att föreställa sig ett fullbordat verk kreativitets första steg.

Där funnos tre gracer, o barn: Meletes, rörelsens grace; Mnemosyne, minnets grace; Aoides, sångens grace.

Vad kan då åter göra oss moderna?

Känslighet, vaken intelligens, omätlig törst.

Inte otåligheten att nå målet, inte skrivarens avtrubbade lätthet.”

Fausto Romitelli: *Domeniche alla periferia dell'impero* (1995)

Det kompositoriska uttrycksfältet behandlar andra typer av avstånd när man försöker skapa en form som öppnar upp mot två parallella förlopp i förvandling.

Verket inleds med ett fåtal klart urskiljbara element. Därefter utvecklas musiken i komplexa skeenden som påverkas av samtliga instrument. Melodin speglas och återspeglas som i ett prisma. Fyra olika aspekter av samma röst i evig kontrapunkt; spel mellan masker utan att vi får syn på ansiktet därbakom, den formlösa gestalten.

Ett flytande tillstånd av rörliga konturer i klangens periferi. Inte enbart instrumenten närmar sig varandra, i varje enskild enhet upplöses tonerna i tremolon. Linjerna tättnar för att efter hand brytas upp.

Aldo Clementi: *Due Canoni* (1990)

I *Due Canoni* triumferar enkelheten. Den ”klockspelsteknik” som kännetecknar Clementis senare verk finner här en förtrollande applicering. En musikalisk mekanism som är hypnotisk och obeveklig – oavbrutet avstannande. Detaljerna betraktas som genom

ett kraftigt förstoringsglas som deformerar konturerna. Detta avstannande innebär en påfrestning inte bara på den musikaliska strukturen utan även på klangfärgen – tonerna svävar i luften som i ett tillstånd av evig väntan.

Maurizio Pisati: *Ab sofort* (1990)

Ab sofort: det omedelbara objektet i musiken, det alltid immanent närvarande. Det musikaliska tinget i sig (ljudet, andningen, rösten, tystnaden) som finner sitt eget ursprung och visar det endast genom att uppenbara sig: inte i det förflutna som återvunnits till minnet utan i detta nu, i det som skall bli dess eget väsen, på den plats där detta ting uppenbarar sig.

Och pausen: den tomhet som förbinder, utan kontraster; tecken på en passage omöjlig att uppfatta på annat sätt. En kontinuerlig närvaro.

Emanuele Casale: *Composizione per cinque strumenti* (1998)

*Snabba rytmer ur en förlorad tid
Ljuset i dina ögon förändras gradvis
efter minsta lilla impuls
Liggande, saknande
Liksom en svävande gest
Darrar och ger lugn
Lösösa ansiktet – tempo*

Giacinto Scelsi: *KO-LHO* (1966)

I denna duo är relationen mellan instrumenten så intim att den bara med nöd och näppe låter beskrivas som en duo. En mycket raffinerad komposition som utspelar sig inom ett begränsat intervallomfång. Färger, gester och rytmer förenas i ett närmast erotiskt samspel mellan instrumenten. Scelsi använder sig av vibratot som ornament, därtill glissandi, kvartstoner, flatterzunge – medan den rytmiska strukturen nästan tycks försvinna. En meditation över klangen med dess otaliga nyanser.

Alessandro Melchiorre: *Instant Movies* (1999)

Instant Movies är ett utpräglat lyriskt stycke musik, men det lyriska draget avbryts vid upprepade tillfällen av ett slags akustiska ”broar”, övergångar som är nervösa till sin karaktär. Verket signalerar en vändpunkt i Melchiorres skapande och innebär måhända ett farväl till en mer uttalat strukturalistisk musik.